

Ervaringen delen en kilometers maken

Naam en leeftijd: Willem van de Veer (73)
Rang en functie: marinier 1
Uitzending: Nieuw-Guinea
Is nu: gepensioneerd
Hobby's: tuinieren en motorrijden
Hekel aan: mensen die liegen en je misbruiken
Beste oorlogsfilm: *Flag Of Our Soldiers* (documentaire)

Oud-marinier Willem van de Veer rijdt al 55 jaar motor. Dus ook al voor hij als dienstplichtige bijna twee jaar lang werd uitgezonden naar Nieuw-Guinea. Hij heeft zich aangesloten bij de DVBA, een motorgroep voor veteranen. "Het gaat vooral om het contact met andere veteranen. Je bent onder elkaar."

Door: Linde van Deth
Foto: Karin Stroo

Willem van de Veer rijdt al motor sinds zijn 18e. Hij maakt nu minder kilometers dan vroeger, maar zeker in de zomer trekt hij er nog graag op uit. Hij is lid van de Dutch Veterans Bikers Association (DVBA), een groep die ruim twee jaar bestaat en zo'n 220 leden heeft. De DVBA is toegankelijk voor alle motorrijdende

(ex-)militaire veteranen. Een bepaald merk motor is niet verplicht en ze zijn nadrukkelijk géén MC. Het gezin van de veteraan hoort er wat deze groep betreft gewoon bij. "In eerste instantie ging het mij om het contact met andere veteranen. Het niveau van de gesprekken is gelijk, je bent onder elkaar", vertelt Van de Veer. "Maar de insteek van de DVBA spreekt me ook aan. Dat je niet een Harley hoeft te hebben om lid te worden, ik hou er niet van als me dingen opgelegd worden. En dat je gezin ook welkom is. Zo kan mijn zoon ook een keer mee met een rit."

Nieuw-Guinea

Toen Van de Veer 18 was, moest hij opkomen voor zijn dienstplicht. Al na een paar maanden bleek dat hij uitgezonden zou worden, dat was begin 1961. Binnen een week zat hij in het vliegtuig op weg naar Nieuw-Guinea, waar hij bijna twee jaar zou blijven. Er was niet eens tijd om afscheid te nemen van zijn familie en zijn verloofde, zijn huidige echtgenote. De mariniers moesten vooral patrouilles lopen, soms van een week of langer, om het gebied te controleren op infiltranten. In het begin kwamen die met een prauw aan land, later werden ze ook gedropt uit vliegtuigen. "We hadden altijd Papoeagidsen mee. Zonder hen waren we hopeloos verdwaald, zij waren onze verkenners. Ik vind het schandalig hoe die later behandeld zijn. Ze hebben nooit een onderscheiding gekregen en zijn gewoon in de steek gelaten." Na de overdracht van Nieuw-Guinea keerde Van de Veer terug naar Nederland en pakte zijn baan bij de bestrating in Amsterdam weer op.

Bezig blijven

Inmiddels is hij al vijf keer naar Nieuw-Guinea terug geweest, waarvan drie keer samen met zijn echtgenote. Tijdens hun eerste reis kreeg de veteraan problemen, hij had ontzettende nachtmerries en schopte dan om zich heen. "Er is vooral één gebeurtenis die bij mij opspeelt. Tijdens een patrouille is mijn kameraad, mijn slapie, verongelukt. We moesten een heel snelstromende kali oversteken. Hij stond op een rots en gleed uit. Ik zag het gebeuren en zag hoe hij werd meegesleurd." Na een lange zoektocht vonden ze hem tussen de rotsen terug. "Ruim een uur hebben we mond-op-mondbeademing toegepast, maar hij is gestorven." Dankzij hulp van onder meer het Sinai Centrum, kan Van de Veer inmiddels beter vertellen over die periode. "Het is fijn om te praten met mensen die weten wat je hebt meegemaakt. Sommige mensen snappen niet waarom ik terugga naar Nieuw-Guinea. Maar ik zie het als een verwerkingsproces. Ik wil de confrontatie aangaan." De oud-marinier is ook altijd blijven werken. "Ik moet bezig zijn. Rommelen met de motor of ritten maken. Vroeger ging ik wel eens Ardenner ham halen in de Ardennen. Die heb je hier ook, maar dan had ik weer een mooie motorrit!" ●

Kijk voor meer info op:
www.dvba.veteranen.nl